

Dračí Kamenka

24. - 26. září 2010

Páteční odpoledne, poslední paprsky babího léta dopadají do tříštící se vody ve fontáně zpestřující prostranství před kinem Luna. Schází se tu Rajče, Juny, Turista a Fuňa. Malá Evka je nemocná, přesto je tu i její taťka, který ji omlouvá. Pomalu se tedy vydáváme tramvají do Svinova. Tentokrát však nesestoupíme po špinavých schodech k vlakům, nýbrž zůstáváme nahoře na mostě. Dnes totiž jedeme na Kamenku autobusem právě odsud, z horní zastávky. Tady už na nás mává Martina a za chvíli nás najde i Oondra. Už je na čase, autobus do Oder právě přijíždí.

Stojíme v dlouhé řadě a uvažujeme, jak se do autobusu se všemi těmi dalšími lidmi vlezeme dovnitř. Ukazuje se, že nový červený autobus je asi nafukovací a za pár minut jsme všichni i s batohy vevnitř a někteří dokonce i sedí. Z Ostravy se očividně stává velkoměsto – dostat se přes rušnou Porubu asi nebude tak snadné a páteční provoz nám na rychlosti taky moc nepřidává, ale co, není přece kam spěchat, jedeme na první letošní výpravu.

Autobus se proplétá křižovatkami a za poslední už jenom zamáváme za zády mizícímu městu, před námi jsou jenom kopce, pole a vesnice. Fuňa po cestě objevuje kouzla ve foťáku Martiny a za chvíli už má každý svou podoběnku. Ve Fulneku zjišťujeme, že mezi posledními cestujícími v autobuse zůstal i Ivan Trojan. Je to on? Ne není, ale mohl by být. V Odrách už na nás čeká tentokrát žlutý autobus do Vítkova. Turista na rozdíl od nás ostatních váhá, zda je to ten pravý spoj. Pár místních ho ale přátelsky ubezpečuje, že je to autobus nejen do Vítkova ale i na Kamenku.

Žluťásek se pomalu vydrápal do Vésky a za chvíli už čicháme vůni pálicího se listí na návsi v Kamence. Známa zákoutí se od poslední návštěvy opět vůbec nezměnila, tím líp. Snad jen na jaře tu bylo trochu veseleji, už jen protože to bylo na jaře. Ale i podzim má své

krásy, jak se později dovíme. Chalupa je zatím prázdná, avšak klíč je na svém tajném místě. Nic nebrání tomu, abychom vytáhli stůl a povečeřeli venku, společnost nám u toho dělají dvě koťata a jedna velká kočka. Co nesníme my, zůstane kočkám, které nepřestávají žadonit a lísat se.

Po večeři každý dostává pytlíček na kouzelné fazole. Ty se prý budou rozdávat za všechny soutěže, které na výpravě budou, a hned první z nich následuje. Každý dostává rozstříhaný příběh čtyřlístku a co nejrychleji jej musí správně složit. Chvíli s ním všichni zápasí ale nakonec ve všech pytlíčcích chrastí první fazolky. Mezitím se už ve večerním šeru objevuje Štěpán a Iva a s nimi i materiál na draky, kvůli kterým jsme sem přijeli. Ještě je potřeba najít ukrytý návod na draky a stavební práce můžou začít.

Martina, Fuňa a Rajče se pouští do jednoho a druhý tým tvoří Turista, Oondra a Juny. Iva staví podle svého návodu speciální potvoru z igelitových pytlů. Který z nich bude zítra nejúspěšnější? To se teprve ukáže. Turista i Juny hned v prvních okamžicích utrpěli vážná zranění, snad tedy jejich dílo bude stát za to, když je zbroceno krví dvou konstruktérů.

Jejich miskovitý drak je opravdovou zvláštností. Konkurence, Martina, Fuňa a Rajče, zvolili tradiční konstrukci, která na sobě hrdě nese Supermanovo „S“. V průběhu včera se přidává další dračí tým – Kakti. Jídelna se pomalu mění na dílnu a všude se pilně pracuje až do pozdních hodin.

Ráno nás venku čeká stále pěkné počasí a v jídelně buchtová snídaně. Všichni u snídaně pozorují listy a větve stromů za oknem. Je ten správný vítr zrovna na jejich draka? To se hned ukáže. Bereme stvůry a vyrážíme na louku za zahradou. Vítr je mírný ale pomalu sílí. První pokusy o létání většinou končí na zemi. Ukazuje se, že draci potřebují více svobody a tak nastavujeme špagáty. První tržné rány jsou vyspravovány izolepou. Paradoxně díra v Turistově draku zlepšuje jeho letecké vlastnosti, a tak se za chvíli na Kamenkou vznáší střídavě jeden ze tří draků. Každý z draků dosahuje rozdílných úspěchů.

Tým Martiny dokáže dostat svého draka nejvýše, používají obrovské klubko motouzu, ale jejich drak nezůstane ve vzduchu nikdy příliš dlouho. Turista a jeho tým mají svého draka konstantně v nízké výšce, ale za to jim tam vydrží dlouho. Podobně je na tom duo Chwalkových, Ivin igelitový drak se ukazuje jako nejflexibilnější a zatímco ostatní týmy se potýkají se závadami, Iva zvládá současně kormidlovat draka i syna. Draci na sebe zkouší nálety smrti a tržných ran na dracích Turisty i Martiny přibývá, až nakonec Supermanovu zkázu dokonal Fuňa, který vlastního draka

zmasakroval na zemi svými botama. Ve vzduchu zůstává už jen Ivin igeliták, v jeho pilotování se pomalu vystřídají všichni. Jde to tak lehce, že jej někteří řídí vleže nebo dokonce nohou.

Čas před obědem trávíme na louce, kde se válíme a chytáme vzácné sluneční paprsky, a na hřišti, kde chytáme ringa. Ano rozdělujeme se do dvou týmů a hrajeme ringo přes síť. Dokonce i Fuňa se brzo chytá a dá nám hodně práce se od hry přesunout k slepičímu vývaru a risotu. Po krátkém odpoledním spánku čeká na venku další hra – kolíčková. V chalupě i okol ní jsou rozmístěny kolíčky se zprávou a umístěním dalšího klíčku. Všechny spáče a lenochy spolehlivě dostane ze spacáků a probere takže bereme šátky a vázačky a vyrážíme na malý průzkum okolí.

Na poli za vesnicí zkusíme orientaci po slepu. Nejprve určujeme místo uprostřed pole, kam se mají všichni poslepu dostat, a pak se všichni zamotaní vydávají na kostrbatou pouť strništěm. Fuňa jen náhodou podle hlasu dohání a předhání Martinu a stává se vítězem. Druhý úkol s námi plní i Iva a Štěpán, kteří za námi dorazili na kole. Dvojice utvoří pár kůň a jezdec. Kůň je slepý, jezdec němý. Jediný prostředek, jak se oba mohou porozumět, jsou opratě.

Kousek dále nachází Junda v kaštanové aleji starý nákupní koš, který je ale jako zbrusu nový. Událost nám hned vnukne nápad a za chvíli už všichni sbírají nejrůznějšími technikami zralé kaštiny. Rajče leze nahoru do koruny a shazuje kaštiny dolů, kde je do

košíku sbírá Fuňa s Martinou. Turista předvádí shazování kaštanů klacky, kterému nikdo neodolá a každý si jej chce vyzkoušet. Jiní zase třepou s celým stromem tak, že se kaštany jenom sypou. Za chvíli je koš skoro plný a my se vrháme na dračí člověče. Tři dvoučlenné týmy musí tak jako ve člověče projít trasu a schovat se do chlívku. V každém týmu je princezna a drak. Pokud se na trase setká princezna s drakem, princezna se musí vrátit zpět na start. Když se setkají princezny, nic se neděje, ale když se potkají draci dojde ke rvačce a poražený se musí vrátit. Hrajeme dvě kola a všichni se náramně baví.

Škoda, že už se smráká a my se musíme vrátit do vesnice na večeři. Po cestě potkáváme mrtvou zmijsi a václavky. Iva ale Rajčeti nevěří a tak ubohé houby nenajdou cestu na náš talíř. Místo toho se ládujeme zbytky z tábora – rybičky a paštiky. Večer trávíme opět v tvůrčí náladě u jednoho stolu a vyrábíme postavičky z kaštanů. Nápomocna je nám i Ivina tavící pistol a úspěšně vznikají nejrůznější monstra. Jídelna je opět přetvořena v dílnu a podle toho to v ní i vypadá. Podlaha je pokryta zbytky špejlí i kaštanů, stoly pak našimi výrobky. Podzimní sobotu zakončujeme pohádkou, jak jinak než dračí. Rajče nahoře v pokoji čte Prince Bajaju a ostatní se pomalu ubírají do snů.

Nedělní ráno už není tak malebné jako to sobotní, za okny padá hustý déšť a na pouštění draků nemá nikdo ani pomyslení. Co se dá dělat teplý čaj a snídaně nás pořádně zahřejí a i přes nepřízeň počasí se vydáváme ven, abychom alespoň trochu zařídili. Prvním úkolem je dostat se do dračí sluje. Na zahradě jsou tři hrníčky rozestavěny do trojúhelníku, uprostřed něj číhá drak, koho uvidí, ten zaplatí životem a musí až k dalekým popelnicím. Kdo naopak dokáže jako první do všech tří hrnečků umístit lísteček se svým jménem, stává se novým drakem. Když se všichni úspěšně vkradli k drakovi do sluje, je na čase mu ukrást vejce, nebo aspoň poklad. Vždy jeden z nás představuje rozzuřeného draka nebo saň a hlídá šátky, které má ve své sluji. Zbytek se mu je snaží ukrást, kdo je však drakem zasažen, musí ze sluje pryč a draze zaplatit za svou léčbu.

Po dračích soubojích přichází ke slovu opět naše oblíbené ringo. Po včerejším tréninku se k nám přidává Iva i Kája a profesionální souboj může začít. Hrajeme s obrovským zápalem tak dlouho, dokud déšť nezesílí natolik, že už není možné dále pokračovat. Volnou chvíli pře obědem si krátíme oblíbeným Bangem, který naprosto ovládá šerif Fuňa. Pak už se na stůl vecpou místo zbraní a barelů špagety a my si je pořádně vychutnáváme. Ještě kratší odpolední klid střídá odpolední úklid. Musíme všude zamést a vytřít, vynést koše, uklidit kuchyni. Fuňovi se do toho příliš nechce, ale nakonec se zapojuje i on.

Za chvíli si to už vykračujeme po poli nad Kamenkou. Před sebou máme deštivou a hlavně blátivou cestu dolů do Heřmáněk. Kamenka nás ještě nechce pustit domů, ale i tak po několika pádech a v promočených botách čekáme na malém nádražíčku na motorák. Snad se tady čas zastavil navždy a až tu budeme postávat příště, zahalí nás opět ta samá zvláštní atmosféra, kterou má jen tento zapomenutý kraj.

29. září 2010 v Brně sepsal Rajče